

Почула стріл і, щоб не було лиха,
Тельмом побігла в гавру медведиха.

Ах, як же втішилась дітьми дрібними,
Що їх застала в хаті ще цілими.

А діти в крик: «Матуся йде з діброви!
Розкажуй нам, матусю, що про лови!»

«Про лови? Що? Стрільці сарну забили,
Та ще й мале сарня осиротили».

«Сарну? За що? Вона ж блага собою,
І живиться не м'ясом, а травою».

«Блага? Пусте! Ми всі для чоловіка
Лиш звірята, чи виє хто, чи квіка,

Чи гавкає. Для нього всі ми — ворог,
І має він для нас лиш кулі й порох.

Не лиш для нас, на ближніх йде війною
І один одного вбиває в бою.

Ти й не догадуєшся, синку любий,
Який той чоловік жорстокий, грубий,

Яка у ньому злість і хитрість скрита,
При нім — то ангел навіть Лис Микита.

Дух пуці най вас перед ним заступить,
Бо як стріне, то вб'є і шкіру злупить».

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Сльота»](#)

.